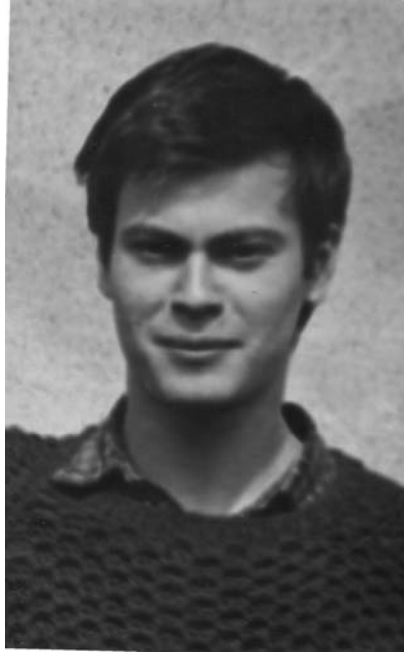

Csepeli György unauthorized

Fénykép, hátán írás:

When I was child my father was said, son I have something to say, and many told me never forget until my dying day.

He was said, son you are a bachelor boy, that's the way to stay, son you'll be a bachelor boy until your dying day.

Joe

Ez lehetett volna Csepeli György első publikációja:

(1968)

(részletek)

18. A Dunapart

Süt a nap, az Erzsébet híd és a Vár. A vizen uszályvontató húzza felfelé magát kínlódva. A csoport túlesett az első ismerkedésen.

- *Fiúk, nem vesztek ágyugolyót?*

- *Mit akarsz ezzel az örökös ágyugolyóval?*

Éva lába majdnem a vízbe ér. Nagyobb hullámok jönnek, hagyja, hogy alámossák a talpát. Mindegyik lány a legalsó lépcsőre ül, fürdetik a lábuk. Killy fejen áll.

- *Ne haragudj, el kell mennem a tévébe.*

- *Tényleg a tévében melózik?*

- *Ki tudja.*

A szemüveges leveszi óriási szemüvegét.

- *Hány négyzetméter a szemüveged?*

- Még nem mértem meg.

Péter a lányok fölé áll.

- Ez mi? Mi ez?

- Ez a Duna.

- Mikor?

- Anno 1968.

Villámgyors montázs a Dunáról. Metszetek, hajóhíddal és anélkül, a romos Várral, a barokk Duna, az épülő Lánchíddal, a többi híddal, az első május elseje a Dunán, Eucharisztikus Kongresszus a Dunán, este, lampionos hajókkal, ének, „István király...”. József Attila ül a Duna parton, félrekapott kalap, kezében papír, mosolyog. A felrobbantott hidak. Az új Erzsébet híd.

Az uszály elment.

A montázs alatt Karcsi, Pisti és Péter.

- Bobby Watson meghalt.

- Szegény. Mikor?

- Nagyon jól tudod. Két éve.

- Én vagyok Bobby Watson.

- Persze, persze, bent volt az újságban.

- Milyen kár volt érted. Olyan jól tartottad magad.

- Szegény Bobby. Kevés hozzá hasonló nőt ismertem.

- Ne féltsd, újra férjhez mehet, udvarol neki Bobby Watson.

- Melyik Bobby Watson?

- Az utazó Bobby Watson.

- Mindegyik Bobby Watson utazó.

- Mikor mehetnék kondoleálni hozzád?

- Kedden, csütörtökön és kedden.

.....

30. A Népköztársaság útja utolsó, ligetszerű, fás része. A csoport a Műcsarnokba megy. Killy hatalmas izmainak az árnyékában Béni, Ági Zsuzsának önti ki a lelkét, Krisztánál szablya, a tévésnek Panni és Viki udvarol, viszik az aktatáskáját, a fényképezőgépét, versenyeznek, hogy melyikük tartsa a zsebkendőt az örökké náthás kedvenc orra alá.

A Hősök terén koszorúzás. Egy fekete nagykövet kulcsolja össze a kezét, sosemhallott himnusz szól.

- Valami mást kellene csinálni!

Éva a milleneumi emlékoszlapra mutat.

- Küldjük el Gábrielt korcsolyázni.

- Most még nincs jég.

- Egy arkangyalnak mindegy, majd görkorcsolyázik.

- A többit is. Mind menjenek görkorcsolyázni!

31. Üres a kolonnád. A sok nemzeti nagy köröskörül korcsolyázik, közepen tűz ég, és melegednek az emberek.

32. Túristacsapat. Aszott idegenvezető vezetésével vágtatnak teremről teremre. A falakon keretbe préselt színek, rongyok, összedrótózott gipszdarabok.

- Tessék mondani, hol vannak a képek?

Péter egy kétforintost csúsztat az egyik „kép” zsebébe. A kövér teremőr felhorkan. A tévés tüsszent, a két lány engedelmesen nyújtja a zsebkendőket. Péter a karattyoló turistahadon át egérutat nyer, Karcsi is megkérdezi az odacsörtető szuszogó hölgyet.

- Kérem, hol van a kiállítás?

Menekülés.

33. Valójában az utcaseprők imperialista kémek.

- Figyeljük meg őket.

- Tényleg nagyon sok a gyanús elem a viselkedésükben.

Az utcaseprő lassú, körkörös mozdulattal tereli a szemetet a lapát felé, de mindig abban a pillanatban rántja el a lapátot a szemét elől, amikor az már révbe jutna.

- Ez a jel.

A négykerekű taligának csikorognak a kerekei.

- Morse jelek.

- Minden elhárító tudja ezt, kötelezővé is tették a kisméretű, zsebben hordható olajozó használatát.

- „Egyetlen csepp is harcképtelenné teheti az ellenséget”.

- Ők is védekeznek. Szemhunyorítások, titkos kézmozdulatok, nézzétek!

- Miért nem tartóztatják le valamennyit?

- Egy vidéki kisvárosban megpróbálkoztak velem. Fölösleges túlkapas volt. A városkát előntötte a szemét.

- Jobb megoldás a sárga mellény viselése. Így mindenki tudja, hogy ők imperialista kémek, de ők nem tudják, hogy mi tudjuk, így gyanútlanul kémkednek tovább.

- Azért utcát is sepernek. Szerencsére.

A filmek nagy szerepet játszottak az életünkben. Egyik kedvencünk Godard volt – ahogy a mellékelt kép mutatja: *Kifulladásig*

Ezért írtunk egy filmforgatókönyvet is.

A KORCSOK

Írta: Neményi Mária

Diktálta: Csepeli György

(Részlet egy soha el nem készült film szinopszisából. A forgatókönyv két változatban létezik, 1967-1968-ban íródott. Sándor Pál majdnem filmet csinált belőle.)

„Korcs, a mindennapi nyelvben két különböző, de örökletes sajátságokban eltérő fajtához vagy fajhoz tartozó egyén keresztesítésének terméke. Az elnevezés nem szabatos, mert a csenevészesség mellékértelmével bír („korcsosodás”), holott a keresztesítés termékei éppen ellenkezőleg, fokozott mértékű tulajdonságokat tartalmaznak”

Espresszóknban

- *Valami fontosat akarok mondani, gyerek a Muskátliba!*
- *Vár a barátnőm a Muskátliban, légy szíves gyere velem!*
- *Menjünk el valahová, beszélni szeretnék veled.*

Sehogysen sikerült az igazi mondatot megtalálni. Higanyként porladtak szét kísérleteim. Mit mondjak, hogy eljőjön?

Boldog voltam. Mint mikor paraszat vetnek a hóba, úgy sistergett körülöttem az Egyetem. Sebtében emlékművet húzok első egyetemi évem fölé, még friss a sír, nyersek a szavak, önmagamat temetem.

Ugyanaz a telefonfülke, talán egy ugyanolyan lány telefonál, mint én, talán ő is tettet, színlel, vár valakit, keres, jobbat akar, ugyanúgy, mint én két évvel ezelőtt.

Szünetben eljöttem az előadásról, rosszul éreztem magam, és rosszul is esett a többiek részvétlensége. Közömbös, fáradt, vagy éppen kaján tekintetek előtt haladtam el, idegen voltam, rám se figyeltek. Mindannyiuk érdekében észre kellett vennem magam. Hiányzott az összetartó erő, én alakítottam át az amorf tömeget, én váltam mágnessé, vonzóttam, taszítottam, megmozdult, elkezdődött az élet.

Jönnek. Mennyi lány! Fiúk, nem vesztek ágyugolyót? – már másodszor hallottam a héten ezt az idéltlen kérdést egy alacsony, fekete fiútól. Fagyos csönd. Nem tudták, hogy hatása a szakadatlan ismétlésben szunnyad, eleinte természetes a kudarc. A később annyira jellemző kis csoportok csírájukban sem voltam meg. homályos érdeklődőség tartotta össze őket, öt évig együtt járnak, egyetemen vannak, pár alvás, és felnőttek lesznek.

Kiugrottam a fülkéből, pár szót dadogtam a fogorvosról, rohantam a villamosmegállóhoz, pantomimmutatványokkal könyörögtem Karcsinak, hogy szálljon le.

Őt fiú volt a csoportban, a viccelődő, egy örökké piszkos magasnyakú pullóvert viselő barna, egy sovány, aki állítólag operatőr a tvében, Ottó, a csoportszellem, ő Svájdban van még a nagybátyjánál, és Karcsi. Nyáron találkoztunk párszor Füreden, meglepett a viszontlátás, mert egyikünk sem árulta el kilétét. Örültem neki, igyekeztem a kedvében járni. Menjünk a Muskátliba – mondtam, és a rövid úton hallgattunk.

A csoport javában telefonált, a hiányzókat riogatták. Másnap általában az érintett szülők megrohmozták a Dékáni Hivatalt. Mulatságosan viselkedtek.

Két kávét rendeltünk, ekkoriban szerettük meg örökre a kávét, és elkezdtem beszélni.

Emlékbuborékjaim kiröppentek, fürdenek a múltban, felvillantják az espresszók füstös embereit, lebeg a Duna part, a Városliget, újra ringatnak a Bella Italia hintaszékei, a Napoletánában meleg szendvicset majszolok, vagy semmit, szavaim

megmártóznak az egymással átítatott képekben, rút kis kacsaként szárítkoznak a forgószelemben, melyet támasztottam. Vége. Pedig igazam volt.

Nemcsak Karcsival próbálkoztam, barátjának kimostam a pulóvert, hazajött a szellemfiú is, mindhármuknak könyörögtem, tegyenek valamit, tervezzük meg jövőnket, éljünk igazi, egyetemista életet, és úgy láttam, nem érdekli őket, amit mondok. Kétkedő, vagy öntelt mosolyok, fölényes szemhunyorítások fogadták fellépéseimet, de nem fűtültek ki. Kifogásokkal jöttek, bolondnak néztek, mind a három azt hitte, ki akarok kezdeni vele. Tetszettek? Én tetszettem nekik, éreztem fölcillanó tekintetükből, apró szolgálataikból, és lankadatlan, szívós figyelmükből. Nem erre volt szükségem. Akár sajtoreklámokat, vagy apróhirdetéseket olvastam volna föl, ők engem figyeltek, és nem a mondanivalómat. Megható igyekezettel keltették fel érdeklődésemet maguk iránt, mint egy zsibvásáron, kirakták csillogó portékáikat, jóformán megkülönböztetni sem tudtam őket. Okosak voltak, lágyak, gyerekesen önzők, lusták és játékosak, akár a kutyakölykök. Azt hittem, mint anya a gyermekeit, szeretem őket.

Mindez kevésnek bizonyult. Elátkoztam lány voltomat, és szinte észrevétlenül átsiklottam a magánéletre. Eredménytelen harci felhívásaim, közlési kényszerem, vagy a fejést ugró vakmerősége vitt erre a területre, nehéz eldönteni.

Egyikük sem járt senkivel, jószerivel nem tudják, mi az nővel lenni, édes, hamvas naivitásuk elszórakoztatott. Sorban elmeséltem életem fő eseményeit, egymástól függetlenül három bizalmasom támadt, három titkos kamarás. Jól esett, mint a morfinista napi adatját, úgy szippantottam be az ügyeletes hódoló tömjénfüstjét. Néha föltámadtak reményeim egy-egy jól sikerült vita után, élveztem a szellemi párbajt, észre sem vettem, hogy értem folyt.

Tartópillérévé váltam egy beteg rendszernek, amely kívülről virágzónak és irigylésreméltónak hatott, kört vonzottam magamhoz, a legélénkebbet a csoportban, beszélgettünk, vitatkoztunk, és iszonyú tudatlanságba merevedtünk a valóságról. Hiába olvastunk, néztünk meg filmeket, színdarabokat, normáink álmainkból szakadtak közénk, fojtogatott a Belvárosi Kávéház védő melege.

Nem törődtünk már az egyetemmel, a vizsgák hihetetlen távolinak tűntek, sértegettük egymást, összevesztünk, kibékültünk, ki a nagyobb, Babits vagy József Attila, eldönteni nem tudtuk. Pezsgett az életünk, nem követtünk senkit, szüleinktől elszakadtunk, neveltünk ego- és egzisztenciacentrizmusukon, tanáraink elviselhetetlen modorosságá pojját csinált belőlük a szemünk láttára.

Adtuk-vettük az ágyugolyót, elburjánoztak az abszurd viccek, ostoba sztereotípiák, megértettük Ionescot, egy hétre mindenki utazó Bobby Wattson lett. Mosolyok, limonádék, elfolyatott ösztöndíjak voltak tanuink, néma cinkosaink a tékozlásban. Barátnőim féltékenyen néztek rám a fiúk kisajátítása miatt, kulisszák voltak a darabban, amit akkor még én írtam.

Pisti nem létező köteleket ugrott át a kedvemért, az Árnyék folyton franciául beszélt, Karcsi egyedül biztos befutónak vélte magát, lóversenyen vele jártam először életemben.

Ilyenek voltunk.

A képeken szereplő személyek ha nem is a képzelet, de az emlékezés szülöttei. A teljes forgatókönyv kiadása még várat magára.

Neményi Mari